

Estimuladors de defenses naturals

Parlem de vinya quan diem estimuladors de defenses naturals, bé que entenem que la frase podria aplicar-se a qualsevol altre vegetal. Però la vinya és allò que ens interessa, perquè representa un 95% de l'economia agrària penedesenca. És la vinya on va, en aquest cas, destinada la idea dels estimuladors naturals agafant com a conceptes bàsics el míldiu, l'oïdi i la botritis, que potser es podria fer extensiu al llampat, que ha quedat orfe de tractament quan s'ha suprimit l'arsenit sòdic. I també altres malalties que són pròpies de la vinya, bé que tenen una incidència més feble en el conjunt dels ceps, considerant el clima propi de les nostres contrades, on predomina el sol i el temps sec o poc plujós, sobretot en època vegetativa dels ceps.

Bé que aquest any el podria fer un parèntesi en aquest concepte, perquè la pluja ha esdevingut en època de maig i juny que ha estat miraculosa, però prodigada en continuïtat, que ha donat lloc a un desequilibri de la vegetació i la incidència del fong del míldiu. Però, un any amb altre, allò que predomina és el sol i una pluviometria poc pròdiga als mesos d'estiu. És així que el míldiu no té una presència gaire

Cada dia hi ha més interès pels estimuladors de les defenses naturals dels ceps per fer front a míldiu, oïdi i botritis.

en falten, cosa que facilita el control d'aquesta malaltia dita míldiu o plasmopara vitícola, que és com es coneix més tècnicament.

Però deixarem a part la lluita química pròpiament dita, per endinsar-nos en allò que podem anomenar els estimuladors de defensa natural contra míldiu, contra oïdi i botritis, bé que cada producte tingui la seva especificitat o especificitats per afrontar una o més d'aquestes malalties. I de fet, d'aquests productes estimuladors de les defenses del propi cep, davant la infecció d'un atac d'una d'aquestes malalties, ja se n'aplica des de fa anys en la defensa del fong del míldiu. I no es pot dir que no funcioni, perquè sí que funcionen, altra cosa és el concepte de com s'han d'aplicar perquè manifestin totes les seves bondats. I veure fins a quin punt són suficients davant una greu infecció de míldiu, per exemple.

És lògic pensar que els ceps tenen un nivell de defenses per afrontar una determinada infecció. Altra cosa és que aquestes defenses es puguin dir que s'activen per si soles sense en concurs d'agents abiòtics o externs que són qui posen en marxa el sistema immunològic dels ceps. Potser molts ja hem fet ús d'aquests

cidència de míldiu, oïdi i botritis. Uns amb resultats més o menys positius i altres amb resultats poc efectius. Però això passa sempre que s'empra un camí de recerca on queden un munt d'experiments que no troben recompensa. Potser caldrà esperar més temps perquè tot això tingui un final que tots voldríem.

El cert és que la tècnica evoluciona prou de pressa i ens convida a tenir esperança que la innovació afavorirà els interessos dels conreadors en la prevenció de determinades malalties dels ceps. No fa gaire ens fèiem ressò de la hibridació de ceps de vinífera amb altres tipus de ceps que podrien donar resistència al míldiu, oïdi i botritis, si bé els ceps deixarien de tenir aquelles característiques que són pròpies de cada varietat en concret. I això, es clar, és un pas que, de moment no es contempla d'una varietat propera, quan tenim el concepte d'un macabeu i altre que forma part del bagatge vitivinícola del nostre entorn. Els dies, però, poden fer canviar la concepció i allò que avui sembla una quimera, els dies poden valorar-lo